Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Indsamlingen.

(Fra „the Times and Seasons.")

De Helliges Indsamling er Noget, som har givet den religieuse Verden nok at tænke paa. Det ansees som høist besynderligt, at de Hellige samles paa eet Sted, og da Menneskene i Almindelighed ere ubekjendte med Skriften og Guds Kraft, tilskrive de vor Indsamling urene Bevæggrunde, politiske Intriguer, Begjerlighed efter Magt eller andre uædle Øiemed. Vel har Jødernes Hjemsamling vundet endeel Tiltro og er bleven forsvaret af nogle af Nutidens Theologer. Hvad Bibelen siger desangaaende er bleven nøiagtigt undersøgt og veiet, og den Anskuelse, at Jerusalem skal blive gjenopbygget og blomstre paany, næres af Mange, som med Velbehag have imødeseet den Tid, da Guds Forjættelser til hans Eiendomsfolk skulde opfyldes, — da „han, som adspredte Israels Huus, skal samle dem igjen." Men paa hvad Maade, i hvilken Hensigt og af hvem de skulde samles, er en Gjenstand, som Menneskene ere aldeles uvidende om. Heller aldrig synes det at have faldet dem ind, at noget andet Folk skulde indsamles ifølge Himmelens Befaling og under dens Ledelse; ei heller at Indsamlingen er et Princip, som Jehovah har benyttet i Verdens forskjellige Tidsaldere til sit Riges Opbyggelse og sine Hensigters Udførelse, og dog er Skriften fuld af Vidnesbyrd i denne Retning og udfolder hans Planer med Hensyn til de forskjellige Nationer. Det er ikke blot Israel og Juda, som skulde nyde Godt af hans Naade, men ogsaa andre Nationer. Moabiterne, Amoriterne og Elamiterne ere ikke af dem, der skulle faae mindst Deel i Guds Miskundhed og Godhed, thi som Fader til alle Menneskers Aander har han faderlig Omsorg for alle sine Børn og vil derfor opløfte et Banner, som alle Nationer ifølge Prophetens Ord skulle samles om.

Herrens Planer med Hensyn til Menneskeslægten ere store og omfattende, og bære Præg af den meest fuldendte Viisdom; og ligesom denne aabenbarer sig i Verdens Grundlæggelse, Solsystemernes Organisation og Naturens Orden, saaledes røber den sig ogsaa ved den Omhu, hvormed han sørger for alle Menneskers Vel og Lyksalighed baade i Tiden og Evig-

heden. Rigtignok er hans Handlemaade ikke altid overeensstemmende med Menneskenes Begreber; men naar vi betænke, at i ham boer al Viisdom, at „hans Tanker ere ikke vore Tanker, ei heller hans Veie vore Veie," maa det ikke forundre os, at han til sine Hensigters Udførelse benytter sig af Midler, som for os i mange Tilfælde ere ufattelige.

Da Herren skabte Himlene og Jorden, havde han en bestemt Hensigt dermed; og da han skabte Dyrene paa Marken, Fiskene i Havet og Fuglene i Luften, gjorde han det for at fremme sine Planer og forøge sin Herlighed; og da han satte Mennesket til at være Skabningens Herre, skete det ogsaa i en viis Hensigt, og om vi end ikke nu kunne indsee hvorfor, skulle vi dog engang, naar Himmelens Forhæng tages bort, see og erkjende, „at al Jordens Dommer har handlet ret." I Himmelens Raad, som afholdtes af Guderne i de evige Verdener, anordnedes Alt om disse Ting, før de bleve dannede, og før „Morgenstjernerne sang af Glæde," og den store **Jeg-Er**, som gjennemskuer Alt fra Begyndelsen til Enden, for hvem det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende er et evigt Nu, og som har gjort alle Ting „saare godt," kjendte fuldkommen sine Skabningers Organisme, deres Vaner, Tilbøieligheder og Bestemmelse, hvilken Plads de skulde indtage i Skabningens Række, samt paa hvad Maade deres Lyksalighed kunde befordres og hans Navn forherliges.

Verden blev ikke skabt for at tilintetgjøres, ei heller nogen af Guds Skabninger, men enhver af dem skulde opfylde Hensigten med sin Tilværelse. Solen, Maanen, Stjernerne, Jorden, Mennesket, Dyrene, Fuglene og Fiskene — alle indtage deres forskjellige Sphærer, alle bleve skabte til Forherligelse af Guds Navn, og alle skulle fremme hans Hensigter, og Skovens Dyr, saavel som Havets Fiske ere alle nødvendige til Fuldbyrdelsen af Guds Planer, og den qviddrende Spurv paa Taget udfører ligesaa punktlig sin Mission i sin Sphære som en Erkeengel i sin.

Enhver Skabning har sin Virkekreds og indtager forskjellig Rang i det Skabtes Række, og endskjøndt vi ikke nu kunne see, hvilket Forhold den ene staaer i til den anden, vil Tiden engang komme, da „hver Skabning, som er i Himmelen, paa Jorden og under Jorden, og hvad der er i Havet, og Alt, hvad der er i dem, skal sige: „Han, som sidder paa Thronen, og Lammet, være Velsignelse og Priis og Ære og Kraft i al Evighed." (Aab. 5, 13.) Desuagtet ville de ei faae den samme Herlighed, thi „een Herlighed er som Solens Glands, en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; men een Stjerne overgaaer den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse. — Der er himmelske Legemer (celestiale) og jordiske Legemer (terrestriale); men een er de Himmelskes Herlighed (den celestiale), en anden de Jordiskes (den terrestriale)." Atter, „alt Kjød er ikke det samme Kjød, men eet er Menneskets Kjød, et andet Qvægets, et andet Fiskenes, et andet Fuglenes." Da der altsaa er forskjellige Grader af Herlighed beredt for Menneskenes Børn i de evige Verdener, afpassede efter deres Trofasthed, Flid og Evne til at holde Guds Befalinger, medens de ere her i Kjødet, vil Enhver, ifølge Propheternes Vidnesbyrd, der lettelig finde sit Element og faae Deel i den Herlighed, som er meest passende for hans Natur.

„Og de, der ikke ere helliggjorte ved den Lov, som jeg har givet Eder, nemlig Christi Lov, skulle arve et andet Rige, nemlig et terrestrialt Rige eller et telestialt Rige. Thi den, der ikke kan fordrage et celestialt Riges Lov, kan ikke fordrage en celestial Herlighed; og den, der ikke kan

fordrage et terrestrialt Riges Lov, kan ikke fordrage en terrestrial Herlighed; og den, der ikke kan fordrage et telestialt Riges Lov, kan ikke fordrage en telestial Herlighed, derfor er han ikke skikket til et herligt Rige, men maa arve et Rige, der ikke er herligt.

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden fordrager et celestialt Riges Lov, thi den udfylder Maalet for sin Skabelse, og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort; ja uagtet den døer, skal den vorde levendegjort igjen og fordrage den Kraft, ved hvilken den bliver levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den; thi uagtet de døe, skulle de dog ogsaa opstaae igjen som aandelige Legemer. De, der ere af en celestial Aand, skulle annamme det samme Legeme, der var det naturlige Legeme, ja I skulle annamme Eders Legemer, og Eders Herlighed skal være den Herlighed, ved hvilken Eders Legemer blive levendegjorte. De, der ere levendegjorte ved en Deel af den celestiale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme; og de, der ere levendegjorte ved en Deel af den terrestriale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme; og de, der ere levendegjorte ved en Deel af den telestiale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme; og de, der blive tilovers, skulle ogsaa blive levendegjorte; ikke desmindre skulle de atter vende tilbage til deres eget Sted, for at nyde det, de ere villige til at annamme, fordi de ikke vare villige til at nyde det, som de kunde have annammet.

„Thi hvad nytter det et Menneske, at der gives ham en Gave, naar han ikke modtager Gaven? See, han glæder sig ikke over det, der er ham givet, heller ikke glæder han sig over ham, der er Gavens Giver.

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, den, der regjeres ved Lov, bliver ogsaa bevaret ved Lov, og fuldkommet og helliggjort ved samme. Den, der bryder en Lov og ikke fordrager Loven, men søger at blive sig selv en Lov, og ønsker at fremture i Synd, og ganske forbliver i Synd, kan ikke blive helliggjort ved Lov, ei heller ved Naade, Ret eller Dom. Derfor maae de forblive urene.“ (Pagtens Bog, Side 40, 5-8.)

Af Ovenstaaende sees, at Ingen har Grund til at klage over Guds Handlemaade, thi Enhver vil erholde netop, hvad han lever for og gjør sig værdig til.

Jorden vil som en Deel af det Skabte opfylde sin Skabelses Maal. Den er bleven døbt i Vand — den skal døbes med Ild. Den skal renses og blive celestial, og være et velskikket Opholdssted for celestiale Væsener, saadanne, som have efterlevet en celestial Lov, og ingen Andre. Det var for at erholde en saadan Arv, at alle Propheterne, Apostlerne og de Hellige fordum med Taalmodighed bare enhver Lidelse; thi de havde fundet den Vei, der førte til Gud — Sløret, som skjulte Fremtiden for Folkets Blikke, var trukket tilside for dem; de kjendte Guds Hensigter med Jorden og dens Beboere, og derfor „holdt de fast ved den Usynlige, som om de saae ham,“ og lode sig hudstryge, pidske og gjennemsauge. De vandrede om i Faare- og Gedeskind, søgte Ly i Ørknerne og Jordens Huler og vankede om mellem Bjergene, thi de saae hen til Belønningen, og søgte at naae den „Stad, som haver Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud.“ Endvidere siger Paulus: „Men de, som sige Saadant, give klarligen tilkjende, at de søge et Fædreland, — — — derfor blues Gud ikke ved dem, at kaldes deres Gud; thi han haver beredt dem en Stad.“ Hvad er dette for en Stad? Det er en himmelsk, men den vil komme til Jorden, naar denne Klode er beredt til at annamme den. Derfor

siger Johannes: „Og jeg saae en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord var forgaaet, og Havet var ikke mere. Og jeg, Johannes, saae den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned af Himmelen fra Gud, beredt som Bruden, smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høi Rost fra Himmelen, som sagde: See, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal boe hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort. Og den, som sad paa Thronen sagde: See, jeg gjør alle Ting nye. Og han siger til mig: Skriv, thi disse Ord ere sande og trofaste." (Aab. 21, 1-5.)

Dette var det altsaa, som de Hellige forventede; dette var den Herlighed, de tragtede efter; dette var det, de udstode alslags Trængsel for. Det evige Liv kjæmpede de for; for dette levede og døde de; og hvad formørkede Mennesker ansaae som Daarskab, var for dem den høieste Viisdom, skjenket dem af Jehovah til deres evige Vel.

Abraham erholdt Forjættelse om Canaans Land for sig og sin Slægt; Hedningernes Land blev uddeelt til Forskjellige; Joseph fik Forjættelse om et Land, der strakte sig til de evige Høies yderste Grændser; Jared fik ved Ødelæggelsen af Babels Taarn Forjættelse om en Arv i dette Land (Amerika); de tolv Israels Stammer fik deres Arv stiftet mellem sig ved Lodtrækning, og Herren gav flere Familiefædre lignende Forjættelser; men uagtet Abraham havde Forjættelse om at faae Canaans Land til evig Eie og i sin Levetid ei fik en Fodbred deraf, skal han dog ifølge Skriften arve det evindeligen.

Abraham og mange af de Hellige vare villige til at adlyde en celestial Lov og erholdt derfor ved Præstedømmet Løfte om en celestial Arv, naar Jorden blev fornyet, og da de Hellige fordum ansaae den celestiale Herlighed for det høieste Gode, gjorde de alt Muligt for at tilegne sig de Velsignelser, som flød af samme. Derfor blev Tabernaklet og Arken bygget; derfor opreistes Templet; og dersom det Folk, som indehavde det aaroniske Præstedømme, havde annammet Frelseren, da han kom til sit Tempel, vilde han have udfoldet mange store og evige Principer for dem om Fremtiden, vedkommende Præstedømmet, for hvilket Templet oprindelig blev bygget.

Det var alle hine Guds Mænds Bestræbelse, ifølge deres himmelske Faders Anordning, at samle hans Folk til et Sted, hvor han kunde undervise dem om himmelske Ting, saa de kunde blive beredte til at regjere med ham i celestial Herlighed. Saaledes see vi, da Jorden var falden, at Enoch indsamlede dem, som vare rene og dydige, som vare villige til at lade sig styre af Guds Lov, og fordi Menneskene bestandig afvege fra Herren og hans Ordinantser, udvalgte han Enoch, paa hvem Præstedømmet var beseglet, til at samle Guds Hellige og frelse dem for Verdens fordærvelige Indflydelse, og ved at omgaaes med den Almægtige og nyde hans Veiledning, førte han dem ind paa Retfærdighedens Vei, underviste dem om den celestiale Lov og beredte dem for en celestial Arv. Derfor byggede Enoch et Zion, modtog Aabenbaringer, af hvilke nogle ere gjengivne til os, og efterat de Rene af Hjertet vare samlede og beredte ved Himmelens Veiledning i henved et Aarhundrede, og der intet Haab var om at redde den øvrige Verden, blev Enoch og hans Zion bortrykket fra Jorden. Gud tog dem til sig, og deraf kom det Mundheld: „Zion er flygtet."

Noah, som blev bevaret fra Syndfloden i den Hensigt at opreise en hellig Sæd efter Verdens Ødelæggelse som Følge af dens Synder og Vederstyggeligheder, prædikede for Menneskene i hundrede og tyve Aar, men forgjeves. Da Jorden derfor skulde renses ved Floden, stete der en lille Indsamling i Arken — et lille Zion blev tilbage, som kunde udføre Guds Hensigter med Hensyn til Jorden og forplante en reen Sæd. Noah var skikket til at lære sine Efterkommere sande Grundsætninger, fordi han havde Præstedømmet; men det viste sig snart, at ogsaa d e vare aldeles uimodtagelige for Himmelens Underviisning, og søgte endog at væbne sig mod Guds Straffedomme. De vidste, at Jordens Beboere kun for kort siden vare blevne bortskyllede af Floden paa Grund af deres Ryggesløshed. De vare uden-tvivl blevne advarede af Jared og Andre for deres Ugudelighed, samt underrettede om hvad det vilde føre til; derfor begyndte de, halvt bange for Guds Tjeneres Vidnesbyrd, halvt trodsende den Almægtige, at bygge et Taarn, hvis øverste Ende skulde naae Himmelen, i den Hensigt at faae sig et Navn. Men Guds Forbandelse ramte dem, idet han forvirrede deres Sprog og adspredte dem over hele Jorden.

Jareds Broder, en Guds Mand, anraabte Herren om, at hans og hans Families Tungemaal ei maatte blive forandret, og at han og hans Sæd maatte bevares fra Verdens Daarlighed, samt at andre Familier, som frygtede Gud, maatte blive bevarede med dem. Han bad endvidere Herren om, at hvis han vilde drive dem ud af Landet, han da vilde skjenke dem et andet Land, hvor de uforstyrret kunde dyrke deres Gud og efterleve hans Bud og overholde hans Ordinantser. Herren hørte denne hans Bøn og gav ham en Arv i dette Land (Amerika).

„Og det skete, at Jareds Broder raabte til Herren ifølge det, som var bleven talet ved Jareds Mund. Og Herren hørte Jareds Broder og havde Medlidenhed med ham, og sagde til ham: Gaa hen og samle dine Hjorde tilsammen, baade Han og Hun af hvert Slags; saa og af Jordens Sæd af hvert Slags, samt din Familie; og ligesaa Jared, din Broder, og hans Familie; og ligesaa dine Venner og deres Familier, og Jareds Venner og deres Familier. Og naar Du har gjort dette, da skal Du gaae i Spidsen for dem ned i Dalen, som er mod Norden, og der vil jeg møde Dig, og jeg vil gaae foran Dig ind i et Land, som er ypperligt fremfor alle andre Lande. Og der vil jeg velsigne Dig og din Sæd, og opreise mig et stort Folk af din Sæd, og af din Broders Sæd, og af deres, som skulle gaae med Dig. Og der skal intet større Folk være end det, som jeg vil opreise mig af din Sæd, paa hele Jorden. Og dette vil jeg gjøre mod Dig, fordi Du saalænge har paakaldt mig."

Saaledes see vi, at de bleve førte ud fra et faldet Folk til dette Land, hvor Gud plantede dem som en retfærdig Qvist, i den Hensigt at opreise en retfærdig Sæd for Herren. „Der vil jeg velsigne Dig og din Sæd, og o p r e i s e **mig** et stort Folk af din Sæd, og af din Broders Sæd, og af deres, som skulle gaae med Dig."

Herrens Forjættelse til dem var endvidere, at dersom de vedbleve at frygte og elske ham, skulde de blive velsignede, men hvis de afvege fra hans Veie, skulde de blive forbandede; thi hans urokkelige Beslutning var, at da dette „er et ypperligt Land fremfor alle andre Lande," skulde det bevares (som et Indsamlingssted) for et retfærdigt Folk; og Herren havde svoret i sin Vrede til Jareds Broder, at de, der

skulde besidde dette forjættede Land, skulde tjene ham, den eneste og sande Gud, ellers skulde de vorde udryddede, naar hans Vredes Fylde skulde ramme dem.

(Fortsættes.)

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Præstedømmet, dets Beskaffenhed, Magt, Tjeneste og Myndighed.

Det melchisedekske Præstedømme.

(Fortsat fra Pag. 347.)

Mormons Bog. Alma 9, 6. (Side 249.) „Og atter, mine Brødre, vil jeg paaminde Eder om den Tid, da den Herre Gud gav disse Bud til sine Børn; og jeg ønsker, at I skulle erindre, at den Herre Gud beskikkede Præster efter sin hellige Orden, hvilket var efter hans Søns Orden, til at lære Folket disse Ting; og disse Præster bleve beskikkede efter hans Søns Orden, saaledes at Folket derved kunde vide, paa hvad Maade de skulde forvente Forløsning ved hans Søn. Og paa denne Maade bleve de beskikkede: de vare kaldte og beredte fra Verdens Grundvold blev lagt, efter Guds Forudvidenhed, for deres overordentlige Troes og gode Gjerningers Skyld; og efter først at være overladte til at vælge Godt eller Ondt, og at have valgt det Gode, og øvet overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja, med det hellige Kald, som var beredt med, og overeensstemmende med en forud beredt Gjenløsning for Saadanne. Saaledes ere de blevne kaldte til dette hellige Kald for deres Troes Skyld, medens Andre have forkastet Guds Aand for deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindheds Skyld, medens de, dersom det ei havde været for dette, kunde have faaet ligesaa store Velsignelser som deres Brødre. Eller med andre Ord: I Førstningen stode de paa det samme Trin som deres Brødre; og saaledes var dette hellige Kald beredt fra Verdens Begyndelse for Saadanne, som ikke forhærde deres Hjerter, i og ved den eenbaarne Søns Forsoning, hvilken var beredt; og saaledes bleve de kaldte og indviede til det høie Præstedom efter Guds hellige Orden, at lære Menneskenes Børn hans Bud, at de ogsaa maatte indgaae til hans Hvile; thi dette høie Præstedom var efter hans Søns Orden, hvilken Orden var fra Verdens Grundvold blev lagt, eller med andre Ord, den var uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, men var beredt fra Evighed til al Evighed, efter hans Forudvidenhed om alle Ting. Og de bleve indviede paa denne Maade, kaldte ved et helligt Kald, og ordinerede med en hellig Handling, og modtoge det høie Præstedom efter den hellige Orden; hvilket Kald og Indvielse og høie Præstedom er uden Begyndelse eller Ende; saaledes blive de til Ypperstepræster til evig Tid efter Sønnens Orden, den Faderens Eenbaarne, som er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, som er fuld af Naade, Retfærdighed og Sandhed. Og saaledes er det. Amen.

Alma 3, 1. (Side 224.) Alma blev

indviet af sin Fader til at være en Ypperstepræst over Guds Kirke. 4, 1. (Side 229.) Alma „ordinerede Præster og Ældster ved Hænders Paalæggelse, overeensstemmende med Guds Orden, til at forestaae og vaage over Menigheden." 10, 1. 2. (Side 250.) Alma taler om Mechisedek og det Præstedømme, han indehavde. 5, 9. (Side 463.) Jesus kalder tolv Apostler blandt Nephiterne.

Moroni 2, 1. (Side 555.) Jesus ordinerer sine Apostler.

Pagtens Bog. (Side 4, 1.) Befalinger „bleve givne til Joseph Smith den Yngre, der var kaldet af Gud og ordineret til en Jesu Christi Apostel, til at være den første Ældste i denne Kirke, og til Oliver Cowdery, som ogsaa var kaldet af Gud til at være en Jesu Christi Apostel, til at være den anden Ældste i denne Kirke og ordineret under hans Haand, og dette ifølge vor Herres og Frelsers Jesu Christi Naade; ham skee al Ære, baade nu og til evig Tid. Amen."

(Side 12, 1-3.) „Der er tvende Præstedømmer i Kirken, nemlig: det melchisedekske og det aaroniske, som indbefatter det levitiske Præstedømme. Grunden, hvorfor det første kaldes det melchisedekske Præstedømme, er fordi Melchisedek var en saa stor Ypperstepræst. Før hans Tid kaldtes det: det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden; men af Ærefrygt for det høieste Væsens Navn kaldte de, nemlig Kirken i Oldtiden, for at undgaae at gjentage hans Navn for ofte, Præstedømmet efter Melchisedek eller det „melchisedekske Præstedømme."

„Alle andre Authoriteter eller Embeder i Kirken ere Tillæg til dette Præstedømme; men der ere to Hovedafdelinger: det ene er det melchisedekske Præstedømme, og det andet er det aaroniske eller levitiske Præstedømme.

„De Ældstes Embeder henhøre under det melchisedekske Præstedømme. Det melchisedekske Præstedømme har Ret til Præsidentskabet, og har Magt og Myndighed over alle Embeder i Kirken, i alle Verdens Tidsaldere, til at gjøre Tjeneste i aandelige Ting.

(Side 13, 9.) „Det høiere eller Melchisedeks Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til alle de aandelige Velsignelser i Kirken — at have Adgang til Himmeriges Riges Hemmeligheder — at Himlene aabnes for dem — at have Samfund med de Førstefødtes Forsamling og Menighed, og nyde Gud Faders og Jesu Christi, den nye Pagts Midlers Samfund og Nærværelse."

(Side 22, 2.) „Mose Sønner ifølge det hellige Præstedømme, hvilket han modtog ved sin Svigerfader Jethros Haand; og Jethro modtog det ved Calebs Haand; og Caleb modtog det ved Elihus Haand; og Elihu modtog det ved Jeremys Haand; og Jeremy ved Gads Haand; og Gad ved Esaiæ Haand; og Esaias modtog det ved Guds Haand. Hvilken Esaias levede i Abrahams Dage, og blev velsignet af ham — hvilken Abraham modtog Præstedømmet af Melchisedek, der modtog det i Arv i lige Linie fra sine Fædre lige til Noah; og fra Noah til Enoch i Arv fra deres Fædre; og fra Enoch til Abel, der blev dræbt ved sin Broders Udaad og modtog Præstedømmet paa Guds Befaling ved sin Fader Adams Haand, der var det første Menneske — hvilket Præstedømme vedbliver i Guds Kirke i alle Slægter, og er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende."

(Side 283, 29.) „Og atter, sandelig siger jeg Eder, lad min Tjener William blive beskikket, ordineret og salvet som en Raadgiver for min Tjener Joseph, istedetfor min Tjener Hyrum, at min Tjener Hyrum kan tage det Præstedømme og Patriarchs Embede, der blev ham beskikket ved hans Fader, ved Velsignelse, og ogsaa

ved Fødselsret, at han fra nu af skal bære Nøglerne til de patriarchalske Velsignelser for alt mit Folks Hoveder, at hvem han velsigner skal være velsignet, og hvem han forbander skal være forbandet; at hvad han binder paa Jorden skal være bundet i Himmelen, og hvad han løser paa Jorden skal være løst i Himmelen; og fra denne Tid af beskikker jeg ham til at være en Prophet og en Seer og en Aabenbarer for min Kirke."

(Side 7, 8.) En Apostel er en Ældste, hans Kald er at ordinere Ældster, Præster og andre Embedsmænd. (26, 10.) Apostlerne ere Guds Ypperstepræster. (78, 1.) Kun Propheten annammer Aabenbaringer. (162, 1-3.) Præstedømmets Nøgler gjengaves til Jorden ved Peter, Jacob, Johannes, Elias og Johannes den Døber. (237, 5.) De, som komme frem i den første Opstandelse, skulle blive Konger og Præster efter Melchisedeks Viis.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Vi optage følgende Artikel fra „Millennial Star" om

Ordination. Endskjøndt vi vide, det er Guds Hensigt at opreise „et Rige af Konger og Præster," ansee vi det dog ikke for Viisdom at iværksætte denne hans Plan for Nærværende ved at ordinere enhver Mand, der bliver indlemmet i Kirken, enten til det melchisedekske eller aaroniske Præstedømme. Dette kan blive udført i Fremtiden, og hverken Individerne eller Guds Værks Fremgang vil lide noget ved Udsættelsen. Det har ofte været Tilfælde, at man i Grene, som ere opreiste langt borte fra Hovedstammen i Zion, har ordineret et uforholdsmæssigt Antal til Præstedømmet uden Hensyn til Aandens Indskydelse, Missionens Tarv eller vedkommende Individers Brugbarhed.

Vi ville derfor raade de præsiderende Ældster til at være vaersomme hvad Ordination angaaer. Værer vise og forstandige, naar I ønske at lægge det hellige Præstedømmes Myndighed paa Nogen. Lad ingen Partiskhed, Overtalelse eller Andres Anbefaling forlede Eder til at ordinere en Mand til nogetsomhelst Embede; men dersom I maae ordinere Nogen, da gjører det ifølge Guds Aands Inspiration og med hans Myndighed. Bliver Ordinationen udført paa denne Maade, vil det være til Velsignelse baade for Eder og for ham, som modtager sit Kald under Eders Hænder, hvis han bliver trofast. I maae ikke ordinere Nogen blot af Lyst til at udføre denne Ordinantse eller for at forøge Præstedømmets Tal; vi ønske tværtimod at indprente de Ældste, at Ingen maa ordineres til Præstedømmet i den europæiske Mission, uden der er en Plads, hvor hans Arbeide behøves. Dette Raad er bindende for de Ældste, indtil de høre nærmere fra os i denne Retning. Andre Ordinationer end de, Arbeidet i Viingaarden udkræver, kunne besørges efter de Helliges Hjemkomst til Zion. Dersom en Green f. Ex. har Brug for Lærere eller Diaconer, og der i samme Green er Ældster eller Præster, som ikke have al deres Tid besat, da benytter dem, hvis de ere skikkede dertil, hellere end at ordinere Andre. Gjører en fornuftig Brug af de Mate-

rialier, I have, førend I anskaffe nye. I Zion ansee de Ældste, Overpræsterne og de Halvfjerds det aldeles ikke som nogen Nedværdigelse at virke i en Plads som Lærer eller et andet underordnet Embede. Om en Ældste bliver kaldet til at udføre en Lærers Hverv, vil han finde, at han ikke har en Smule Kraft eller Erfaring mere end han behøver.

Holder altid Eders Brødre i Præstedømmet i Activitet, saa ville Grenene i Conferencen blomstre og trives og være befriede for mange Vanskeligheder. Der er et Ordsprog i Verden, som siger, „at den Dovnes Hjerne et Djævelens Værksted," og dette er dobbelt anvendeligt paa et dovent Præstedømme, eller et Præstedømme, som ikke er villigt til at udføre sit Kalds Pligter. Hvis Saadanne vilde indskrænke sig til fuldkommen Uvirksomhed og kun handle og vandre som ligefremme Medlemmer i Kirken, vilde det endda gaae an for dem, men dette er sjelden Tilfælde; thi da de selv ikke ere nyttige i nogen Plads, opkaste de sig til Dommere over Andres Handlinger, kritisere deres Arbeide og danne Partier, som modarbeide dem eller svække deres Indflydelse.

Det er med megen Glæde, vi i Dag anmelde Præsidenterne Amasa Lymans og Charles C. Richs Ankomst til Kjøbenhavn den 21de August, samt at deres Besøg denne Gang vil vare noget længere end forrige Gang, de beærede os med deres Nærværelse. De afreiste allerede næste Dag til Vensyssel og Aalborg, hvor der var bestemt Conferencer de førstkommende to Søndage.

Hvorfor blev Jesus døbt?

(Fra „Millennial Star.")

Blev Jesus døbt til sine Synders Forladelse?

Dette Spørgsmaal er let at besvare, thi da han var uden Synd, kunde han ingenlunde blive døbt til Syndsforladelse. Men for at fuldkomme al Retfærdighed, og da selvfølgelig en Forsømmelse af det, der var en Deel af Retfærdighed, vilde have været Synd, lod han sig døbe af Johannes. Vi ville her anføre et Udtog af 2den Nephis Bog, Mormons Bog, Side 111:

„Og da nu det Guds Lam, han, som er hellig, skulde have behov at blive døbt med Vand, for at fuldkomme al Retfærdighed, o hvor meget mere behøve da ikke vi, som ere uhellige, ligeledes at blive døbte med Vand. Og nu vil jeg spørge Eder, mine elskede Brødre, hvorledes Guds Lam fuldkommer al Retfærdighed i at blive døbt med Vand? Vide I ikke, at han var hellig? Men uagtet har var hellig, viste han dog Menneskenes Børn, at han efter Kjødet ydmygede sig for Faderen, og vidnede for Faderen, at han vilde være ham lydig i at holde hans Bud; hvorfor den Hellig-Aand kom ned over ham i Skikkelse af en Due, efterat han var bleven døbt med Vand. Og atter viste det Menneskenes Børn Stiens Trangheb og

Portens Snéverhed, ad hvilken de skulde gaae ind, idet han satte Exemplet for dem. Og han sagde til Menneskenes Børn: Følger mig."

Have de, som ikke ere blevne døbte, og som ikke have faaet Haandspaalæggelse af Herrens Udsendte, den Hellig-Aands Gave?

Nei. Men der er Forskjel paa det Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden, og „den Hellig-Aands Gave." Det kan ikke negtes, at Mange under den brudte Pagt have havt en Deel af Aanden; med man maa ikke forglemme, at Aandens almindelige Indflydelse er ikke det samme som den „Hellig-Aands Gave."

Vi ville fremdeles bemærke, at dersom Christus blev døbt til Menneskeslægtens Syndsforladelse, vilde der ikke have været nogen Grund for ham at udgyde sit Blod i samme Øiemed; men han har ved sin Daab sat sine Tilhængere et Exempel, som de gjøre vel i at efterfølge.

Der er noget andet Mærkværdigt ved Frelserens Daab, og det er, at ved denne Leilighed blev han for første Gang offentligt erklæret for at være Guds Søn, idet nemlig en Røst lød fra Himlene, sigende: „Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag."

Da han har gjort Forsoning for Menneskenes Synder, kunne Ingen gjøre Krav paa at være den Allerhøiestes Sønner, forend de have fulgt deres ældste Broders Exempel ved at underkaste sig den store Adoptionslov, nemlig at døbes i hans Navn til Syndernes Forladelse. Der er et stort Princip, som den religieuse Verden nuomstunder ofte overseer, og det er, at „han kom til sine Egne, og hans Egne annammede ham ikke; men saa Mange, som ham annammede, gav han Magt (eller Privilegium) at vorde Guds Børn, dem, som troede paa hans Navn."

Her gjøres der altsaa aabenbar Forskjel mellem dem, der troe, og dem, der vare lydige. Troen var absolut nødvendig for at kunne erholde det Privilegium at blive Guds Børn, medens det paa den anden Side er ligesaa indlysende, at Tro uden Lydighed til Adoptionsloven uundgaaeligt vilde hindre Enhver i at blive et Guds Barn; thi Ingen kunde komme ind i Guds Rige ved „at fødes af Blod, ei heller af Kjøds Villie, ei heller af Mands Villie," men den guddommelige Ordinantse, hvis Gyldighed stadfæstedes ved Frelserens Exempel, nemlig Daaben af Vand og Aand, giver Adgangsret til Guds Rige.

Materialisme.

(Uddraget af „the Prophet.")

Gud vor Fader er materiel; Jesus Christus er materiel; Englene, Aanderne og Menneskene ligeledes. Universet er materielt; Rummet er fuldt af Materie; Intet existerer, uden det er materielt.

Elementerne, hvoraf al Materie bestaaer, ere evige; de ere aldrig blevne dannede af Intet, og kunne ei heller nogensinde tilintetgjøres.

Immaterialisme er kun et andet Navn paa Intethed — det er det Modsatte af al Tilværelse. Der kan ikke frembringes et eneste Beviis for, at den existerer. Den kan ikke paa nogensomhelst

Maade tilkjendegive sig for himmelske eller jordiske Væsener. Hverken Guder, Engle eller Mennesker kunne paa nogen mulig Maade fatte immaterielle Substantser, Væsener eller Ting. Den har ingen Evne eller Magt til at aabenbare sig for noget Fornuftvæsen i Universet — Fornuft og Analogi kunne aldrig udgrunde eller opdage den. Ingen af vore Sandser kan fatte en immateriel Tings Tilværelse. Den kan ikke sees, ikke høres, føles, smages eller lugtes. Den er hverken fast eller flydende, blød eller haard; den kan hverken udvide eller sammentrække sig; den kan kort sagt hverken udøve eller paavirkes af nogen Indflydelse, og selv om en saadan Ting virkelig er til, er den aldeles ubrugbar. Den har ingen Egenskab eller Evne, og besynderligt at sige — „Immaterialisme" er de Christnes Gud, deres forventede Himmel, deres eget udødelige Jeg.

O Sectisme! o Atheisme! o Tilintetgjørelse! Hvo kan see det mindste Spor af Forskjel paa disse tre? De ere alle Et og det Samme, undtagen i Navnet.

Atheisten har ingen Gud. Sectereren har en Gud uden Legeme eller Dele. Hvem kan definere Forskjellen? Vi for vor Part kunne ikke opdage den mindste — de gjøre begge Krav paa at være det Modsatte af alle existerende Ting, og begge ere lige kraftesløse og ukjendte.

Atheisten har intet tilkommende Liv eller bevidst Tilværelse hiinsides Graven.

Sectereren har derimod et, men det er „immaterielt" ligesom hans Gud. Her komme atter begge til det samme Resultat — deres Tro og Haab beløber sig til eet, kun betegnes det med forskjellige Navne.

Atheisten har ingen Himmel i Evigheden. Sectereren har en, men den er immateriel i alle dens Egenskaber, og er derfor det Modsatte af al Rigdom og Fylde. Heri ere de atter lige, og komme til eens Resultat.

Da vi ikke misunde dem Besiddelsen af Alt, hvad de gjøre Krav paa, ville vi nu lade dem i uforstyrret Nydelse af samme, og derimod undersøge, hvad der er tilbage for de „arme Sidste-Dages Hellige."

Hvad er Gud? Han er et materielt, organisk Fornuftvæsen, der besidder baade Legeme og Dele. Han er af samme Skikkelse som et Menneske, og er et Mønster paa Fuldkommenhed, som alle Adams Børn skulde stræbe at blive liig, thi han er Overhovedet for og Fader til hele den menneskelige Slægt. Han kan gaae, komme, tale, spise, drikke, elske, hade og glæde sig, og kan med al Lethed bevæge sig gjennem Rummet fra Planet til Planet, fra System til System.

Dette Væsen kan ikke opholde sig paa to forskjellige Steder paa samme Tid, følgelig kan han ikke være allestedsnærværende. Som Beviser for Guds Personlighed, Kræfter og Egenskaber henvises til det Gamle og Nye Testamente, hvor der paa mangfoldige Steder tales om hans Legeme, Dele, Vrede, Had, Kjærlighed, Naade, osv., samt at han samtalede med Mennesker i Kjødet og spiste, drak og spadserede med dem, som f. Ex. hans Besøg hos Abraham.

Hvad er Jesus Christus? Han er Guds Søn og i enhver Henseende liig sin Fader, hvis Herligheds Afglands og udtrykte Billede han er. Han er et materielt Væsen med Legeme, Dele og Lidenskaber, og hans Legeme bestaaer af udødeligt Kjød og udødelige Been. Han kan ligeledes spise, drikke, tale, bevæge sig, elske, hade, gaae og kort sagt gjøre Alt, hvad Faderen kan, eftersom han besidder den samme Kraft, de samme Egenskaber. Han kan ogsaa fare gjennem Rummet fra Klode til Klode, fra System til System,

ligesom sin Fader, og kan ligesaa lidt som denne være paa meer end eet Sted ad Gangen.

Hvad er Engle? De ere Fornuftvæsener. Mange af dem ere Adams og Evas Børn, det vil sige, de ere Mennesker, som i Lighed med Enoch og Elias ere blevne forvandlede, eller ligesom Jesus Christus ere opreiste fra de Døde; følgelig have de materielle Legemer af Kjød og Been, kunne spise, drikke, tale, spadsere, elske, synge, spille paa musikalske Instrumenter, osv.; de kunne gaae paa Mission i Himmelen, paa Jorden og til Helvede; de kunne gjennemfare Rummet og besøge de forskjellige Verdener med den samme Lethed og Hurtighed som Gud og Christus, da de ere organiserede i Lighed med dem og i en mindre Grad have samme Kræfter og Egenskaber.

Hvad er Aander? De ere materielle Fornuftvæsener med Legemer og Dele af samme Form som vore jordiske Tabernakler; dog bestaae deres Legemer ikke af Kjød og Been, men af en Substants, der ei kan berøres med vore grovere Organer, men som ere følelige for Væsener, der bevæge sig i samme Sphære som de. De ere vordende Mennesker, det vil sige: Fornuftvæsener, som vente paa at blive iførte et Tabernakel af Kjød og Been i den naturlige, synlige Verden, saa at de ved Fødsel, Død og Opstandelse kunne blive fuldkomne i deres materielle Organisation. Saaledes var Jesus Christus, og saaledes vare vi, før vi kom til denne Verden, og saaledes ville vi blive igjen i det mellem Døden og Opstandelsen værende Tidsrum.

Hvad er Mennesker? De ere Guds Afkom og Jesu Christi Brødre og Søstre. De vare engang Aander i Guds Nærværelse, og opholdt sig hos ham før Jordens Dannelse. De ere nu i en lavere Sphære, for at gjennemgaae de forskjellige Udviklingsgrader og den fornødne Erfaringsskole for at blive fuldkomne Væsener. De kunne opstaae fra de Døde med et uforkrænkeligt Legeme ligesom Christus, og ville faae den samme Virkefrihed som han, og gaae paa Mission fra Planet til Planet, da de ere Guder eller Guds Sønner, begavede med de samme Egenskaber og Evner, som deres himmelske Fader og Jesus Christus besidde.

Naar man tager alle disse Væsener under eet, saa ere de een stor Familie, de ere alle af een og samme Art, de ere alle beslægtede med hverandre og sammenknyttede med Slægtskabets og Kjærlighedens stærke Baand. De ere Alle Guder, eller rettere: Menneskene ere Guds Børn og bestemte til gradviis at blive deres himmelske Fader og Jesum Christum, deres ældste Broder, lige.

Naar de have naaet nævnte Grad af Fuldkommenhed, vil denne store Familie være i Besiddelse af hele det materielle Universum — det er Jorden og alle andre Planeter og Verdener — som en „uforkrænkelig, ubesmittelig og uforvisnelig Arv." De ville vedblive at organisere, befolke og forløse andre Verdener, som nu ligge skjulte i Chaos' Skjød. Saaledes ville de tiltage i Vælde i deres forskjellige Herredømmer, indtil den ringeste af Guds Sønner, som findes paa Jorden, har mere Magt, mere Rigdom, flere Undersaatter og større Herlighed end Jesus Christus og hans Fader nu besidde; medens disses Magt, Herredømme og Riger vil forøges i Forhold til vor Fremgang i samme Tid.

Det er disse evige Skatte, Velsignelser, Throner, Kroner, Fyrstendømmer og Magter „Mormonerne" hige efter, thi dette er forjættet af ham, hvis Ord aldrig feile.

Med dette for Øie sige vi til den christne Verden, som holder fast ved Immaterialismen: Beholder kun Eders Gud,

Eders evige Liv, Eders Himmel, Eders Alt. I gjøre ikke Krav paa Andet end det, vi forkaste, og vi gjøre ikke Krav paa Andet end det, I støde fra Eder — altsaa er der ingen Grund til Splid eller Trætte mellem os.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Febr. 1839.

(Fortsat fra Side 350.)

Tillige blev Committeen anmodet om især at dvæle omstændeligt ved Affairen med vore Vaaben og den dæmoniske Handlemaade, Officererne ved Militsen gjorde sig skyldige i ved at beholde de bedste af dem, eller give os andre, der kun vare af halv Værdi, efterat vi havde afleveret samme paa den Betingelse, at de atter skulde tilstilles os, hvorved de brøde deres Forpligtelser og deres Anførers Æresord.

Ifølge Forslag af Præsident Brigham Young vedtoges, at vi i Dag gjøre Pagt med hverandre at ville staae hverandre bi til det Yderste ved vor Udvandring af Staten, og at vi aldrig ville forlade de værdige Fattige, før de ere bragte saa langt bort, at General Clarks Udryddelsesordre i Statens Navn ikke kan naae dem.

Efterat Flere havde udtalt sig om Nødvendigheden af at tage kraftige Forholdsregler for at faae de Fattige flyttede ud af Staten, blev der besluttet, at en Committee af Syv beskikkes til at overtage Ledelsen af Udvandringen, samt til at sørge for dem, der ingen Midler have til sin Raadighed, indtil Alle ere komne bort.

Følgende Personer valgtes til Medlemmer af Committeen: William Huntington, Charles Bird, Alanson Ripley, Theodore Turley, Daniel Shearer, Shadrach Roundy og Jonathan H. Hale.

Vedtaget, at Skriveren udfærdiger et Document, indeholdende den Pagt, som de Tilstedeværende i Dag have sluttet, og at de, som ere villige dertil, skulle underskrive Documentet, paa det deres Navne kunne blive bekjendte, hvorved Committeen desto friere kunde udføre sit Hverv.

Documentet blev i Overeensstemmelse hermed udfærdiget, og ifølge Forsamlingens Votum vedføiede Skriveren deres Navne, som ønskede det.

Mødet hævedes til Fredagen den 1ste Febr. Kl. 12, Middag.

John Smith,
Ordfører.

Det i det Foregaaende omtalte Document indrykkes her, tilligemed Navnene paa dem, som dengang eller senere undertegnede samme, saavidt de ere blevne opbevarede.

„Vi, hvis Navne ere anførte under dette Document, love herved hver for os at hjælpe og staae hverandre bi til det Yderste i vor Udvandring af denne Stat, ifølge Stats-Athoriteternes Forlangende; og vi forpligte os herved til at overlade al vor anvendelige Eiendom til fri Afbenyttelse for den Committee, som maatte blive beskikket i det Øiemed at skaffe Midler til de værdige Fattiges Udfrielse af dette Land, indtil der ikke er Nogen tilbage, som maatte ønske at drage ud af Staten; kun paa denne Betingelse, at intet Individ berøves Ret til at disponere over sin Eiendom i ovennævnte Øiemed,

eller til at controlere Anvendelsen af den eller saameget af samme, som maatte udfordres til hans egen Families Udvandring, samt at Enhver forbeholdes Ret til det Tiloversblivende, naar Alles Udvandring har fundet Sted. Endvidere skal nævnte Committee give Beviis for Alt, hvad den modtager, og aflægge Regnskab over Anvendelsen af samme.

Far West i Missouri, den 29de Januar 1839.

John Smith, James McMillan,
W. Huntington, Chandler Holbrook,
Charles Bird, Alexander Wright,
Alanson Ripley, William Taylor,
Theodore Turley, John Taylor,
Daniel Shearer, Reuben P. Hartwell,
Shadrach Roundy, John Lowry,
Jonathan H. Hale, Welcome Chapman,
Elias Smith, Solomon Hancock,
Brigham Young, Arza Adams,
James Burnham, Henry Jacobs,
Leicester Gaylord, James Carroll,
Samuel Williams, David Lyons,
John Miller, John Taylor,
Aaron M. York, Don Carlos Smith,
George A. Smith, William J. Stuart,
Daniel Howe, Isaac B. Chapman,
James Bradin, Roswell Stephans,
Jona'n Beckelshimer, Reuben Hedlock,
David Jones, David Holman,
Wm. M. Fossett, Joel Goddard,
Charles N. Baldwin, Phineas R. Bird,
Jesse N. Reed, Duncan McArthur,
Benjamin Johnson, Allen Talley,
Jonathan Hampton, James Hampton,
Anson Call, Sherman A. Gilbert,
Peter Dopp, James S. Holman,
Samuel Rolph, Andrew Lytle,
Abel Lamb, Aaron Johnson,
Daniel McArthur, Heber C. Kimball,
William Gregory, George W. Harris,
Zenas Curtis, George W. Davidson,
John Reed, Harvey Strong,
William R. Orton, Elizabeth Mackley,
Samuel D. Tyler, Sarah Mackley,
John H. Goff, Andrew Moore,
Thomas Butterfield, Harvey Downey,
Dwight Hardin, John Maba,
Nervil M. Head, Lucy Wheeler,
Stephen V. Foot, John Turpin,
Jacob G. Bigler, William Earl,
Eli Bagley, Zenos H. Gurley,
William Milam, Joseph W. Coolidge,
Lorenzo Clark, Anthony Head,
William Allred, S. A. P. Kelsey,
Wm. Van Ausdall, Moses Evard,
Nathan K. Knight, Ophelia Harris,
John Torp, Zuba McDonald,
Andrew Rose, Mary Goff,
John S. Martin, Harwey J. Moore,
Albert Sloan, Francis Chase,
John D. Lee, Stephen Markham,
Eliphas Marsh, John Outhouse,
Joseph Wright, Wm. F. Leavens,
John Badger, Daniel Tyler,
Lewi Richards, Noah Rogers,
Erastus Bingham, Stephen N. St. John,
Elisha Everett, Francis Lee,
John Lytle, Eli Lee,
Levi Jackman, Benjamin Covey,
Thomas Guyman, Michael Borkdull,
Nahum Curtis, Miles Randall,
Lyman Curtis, Horace Evans,
Philip Ballard, David Dort,
William Gould, Levi Hancock,
Reuben Middleton, Edwin Whiting,
William Harper, William Barton,
Seba Joes, Elisha Smith,
Charles Butler, James Gallaher,
Richard Walton, Robert Jackson,
Isaac Kerron, Lemuel Merrick,
Joseph Rose, James Dunn,
David Foot, Orin Hartshorn,
L. S. Nickerson, Nathan Hawke,
Moses Daley, Pierce Hawley,
David Sessions, Thomas F. Fischer,
Perry Green Sessions, James Leithead,
Alford P. Childs, Alfred Lee,
James Daley, Stephen Jones,

Noah T. Guyman, Eleazer Harris,
David Winters, Elijah B. Gaylord,
John Pack, Thomas Grover,
Sylvenus Hicks, Alexander Badlam,
Horatio N. Kent, Phebe Kellog,
Joseph W. Pierce, Albert Miner,
Thomas Gates, Wm. Woodland,
Squire Bozarth, Martin C. Allred,
Nathan Lewis, Jedediah Owen,
Philander Avery, Orren P. Rockwell,
Benjamin F. Bird, Nathan B. Baldwin,
Charles Squire, Truman Brace,
Jacob Curtis, Sarah Wixom,
Rachel Medso, Lewis Zobriski,
Lyman Stevens, Henry Zobriski,
Roswell Evans, Morris Harris,
Leonard Clark, Absalom Tidwell,
Nehemiah Harmon, Alvin Winegar,
Daniel Cathcart, Samuel Winegar,
Gershom Stokes, John E. Page,
Rachel Page, Levi Gifford,
Barnet Cole, Edmund Durfee,
Wm. Thompson, Josiah Butterfield,
Nathan Cheney, John Killion,
James Sherry, John Patten,
David Frampton, John Wilkins,
Elizabeth Pettigrew, Abram Allen,
Charles Thompson, Wm. Felshaw.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ragusa den 19de August. Tusinde Montenegrinere have angrebet Montachin, men ere slagne tilbage med et Tab af hundrede Døde og mange Saarede. Tyrkernes Tab var derimod meget ringe. Ved Antivari er der landet 1,600 Mand tyrkiske Tropper.

En mærkværdig Naturbegivenhed. „Overland Singapore free Press" meddeler Følgende: Øen Simo, hørende til Batu-Gruppen ved Vestkysten af Sumatra, er den 9de Marts sidstleden bleven hjemsøgt af en forfærdelig Ulykke. Øen havde forinden den Katastrophe, vi nu skulle berette, 120 Huse med en Befolkning af 1,045 Mennesker. Et Øienvidne, der lykkelig var undgaaet den truende Fare, meddeler Følgende: Den 9de Marts henimod Aften sporedes et temmelig stærkt Jordskjælv. Alle Indvaanerne løb ud paa de aabne Pladse imellem Husene, men begave sig kort efter ud paa fri Mark, da de frygtede, at Husene, som sloge Revner og vaklede stærkt, skulde falde sammen. Kort efter hørtes flere, efter hinanden følgende, voldsomme Brag som af fjerne Kanonskud, og i samme Øieblik saae man fjernt ude i Havet en mægtig, skumhvid Bølge, saa høi som en fuldt udvoxet Kokuspalme, vælte sig med en forfærdelig Fart imod Land. Den fulgtes strax af en anden, derpaa af en tredie, som alle naaede de flygtende Klynger, og som toge Alt — Mennesker, Dyr, Huse og Træer — med sig, da de, ligesaa lynsnare som de vare komne, strømmede tilbage med frygtelig Kraft og Hurtighed. Af 282 Personer, som vare samlede der, hvor Meddeleren befandt sig, bleve 206 revne med af Vandet, og af Øens 120 Huse og 1,045 Mennesker ødelagdes 96 Huse og omkom 675 Mennesker foruden 103, som tilfældigviis befandt sig paa Øen. Af en Plantage paa 4,000 Træer bleve kun 6 staaende. Efter Katastrophen frembød Øen Billedet af den rædsomste Ødelæggelse, og Mængden af

de forraadnede Liig forpestede Luften, skjøndt den større Deel af de Omkomne vare revne med ud i Dybet. Store Klippestykker vare fra Havet kastede 3—400 Fod op i Landet, og et kjæmpemæssigt Jawi-Jawi-Træ, som stod i Nærheden af Bugten, blev fundet med sonderrevne Rødder og Grene omtrent 400 Fod fra Kysten.

Hungersnøden i Indien. Om den skrækkelige Hungersnød, der som en Følge af en længere Tids Tørke i Begyndelsen af dette Aar herskede i Indien, er nu indkommen en vidtløftig Beretning til den engelske Regjering. Den af Tørken anrettede Skade kan anslaaes til mindst 30 Millioner Rigsdaler. Hvad den ved Hungersnøden fremkaldte Dødelighed angaaer, have fuldkommen nøiagtige Oplysninger været vanskelige at erholde. Exempelviis anføres, at alene i det lille District Bullubghur under Hoveddistrictet Delhi ere 1,371 Mænd, 778 Qvinder og 704 Børn, altsaa i Alt 2,853 Personer eller 4 pCt. af Befolkningen, døde af Sult. En Læge ved et af Hospitalerne, Dr. Cutcliffe, meddeler Følgende om de mange Lidende, som bleve indbragte til Hospitalet: „De vare Alle i høieste Grad afkræftede af Hunger og Nød, og de Fleste lignede Skeletter. Mange havde søgt at opholde Livet ved Nydelsen af Rødder og vilde Frugter. Mange vare saa fortvivlede over Tabet af deres Børn og Paarørende og over den Elendighed, der var overgaaet dem, deres Slægtninge og deres Landsbyer, at de negtede at tage Føde sig og sagde, at de hellere vilde døe end leve for at finde Hjælp og Hjem i et Fattighuus. Af et Antal af 333, der i Marts døde i Hospitalet, døde 37 den Dag, de optoges, 57 Dagen efter, 80 to Dage efter, 23 tre Dage efter, 26 fire Dage efter, 41 fem Dage efter og 69 sex Dage efter Optagelsen.

Amerika: Ifølge Efterretninger fra New York af 14de August ere Forbundstropperne blevne slagne ved Springfield, og deres General, Lyon, er falden. Der berettes officielt, at Forbundstropperne have 800 Døde og Saarede, og at de have trukket sig tilbage til Rolla. Der siges, at Separatisterne have lidt et betydeligt Tab, og at Generalerne Price og M'Cullock ere faldne.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.